

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 2CoPr/4/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8315200145
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 12. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mariana Muránska
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2019:8315200145.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Mariany Muránskej a sudcov JUDr. Daniely Babinovej a JUDr. Martina Barana, v právnej veci žalobcu L., zastúpeného JUDr. Jankou Vasiľovou, Kudlovska 1, Humenné proti žalovanému S. zastúpenému JUDr. Ing. Zuzanou Lodovou Amrichovou, Námestie Slobody 25, Humenné, o zaplatenie 3.901,50 eur s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Humenné zo dňa 11.10.2018 č. k. 11Cpr/1/2015-237 jednohlasne taktó

rozhodol:

Potvrďuje rozsudok vo výroku o zamietnutí žaloby.

Mení rozsudok vo výroku o trovách konania tak, že stranám sporu nepriznáva náhradu trov prvoinštančného konania.

Stranám sporu nepriznáva náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie žalobu zamietol a priznal žalovanému vo vzťahu k žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2. Súd prvej inštancie v dôvodoch rozhodnutia poukázal na to, že vykonal vo veci ďalšie dokazovanie aj v súlade s predchádzajúcimi pokynmi odvolacieho súdu a nárok žalobcu na zaplatenie doplatku mzdy za obdobie od 1.1.2012 do podania žaloby opodstatnený nie je. Podľa súdu prvej inštancie Vyhláška Ministerstva školstva SR č. 41/1996 Z. z. sa vzťahovala len na pedagogických zamestnancov, čo vyplýva z § 1, kde je uvedený účel vyhlášky a účelom tohto predpisu bolo stanoviť podmienky odbornej a pedagogickej spôsobilosti pedagogických zamestnancov škôl, školských zariadení a zariadení sociálnych služieb riadených Ministerstvom školstva SR a inými ústrednými orgánmi štátnej správy, cirkevných a súkromných škôl, štátnych, cirkevných, obecných a súkromných školských zariadení a organizáciu, obsah a spôsob vykonávania kvalifikačných skúšok pedagogických zamestnancov. Súd prvej inštancie mal za to, že táto vyhláška nikdy neupravovala organizáciu, obsah a spôsob vykonávania kvalifikačných skúšok iných, než pedagogických zamestnancov, a teda neupravovala ani vykonávanie kvalifikačných skúšok školským psychológom alebo iných pracovníkov, ktorí neboli pedagogickými zamestnancami. Aj z nasledujúcich ustanovení spomínanej vyhlášky vyplýva, že upravovaná bola odborná a pedagogická spôsobilosť, pedagogická prax a odborná prax, požiadavky vzdelania pedagogických pracovníkov a v druhej časti uvedenej vyhlášky sú upravené kvalifikačné skúšky pedagogických zamestnancov. V § 6 vyhlášky je uvedená organizácia kvalifikačných skúšok a v § 7 vyhlášky obsah kvalifikačnej skúšky. Vo všetkých týchto prípadoch je upravovaný postup týkajúci sa len pedagogických zamestnancov s pedagogickou praxou vykonávajúcou činnosť pedagogického zamestnanca. Z toho vyplýva aj odpoveď na otázku, ktorú nastolil predtým odvolací súd, či sa uvedená vyhláška vzťahovala aj na všetkých zamestnancov alebo len na pedagogických pracovníkov.

Z citácie prechodných ustanovení § 61 ods. 1, § 61 ods. 7, 8 zákona č. 317/2009 Z.z. taktiež vyplýva, že zákon neriešil problematiku uznávania druhej kvalifikačnej skúšky odborného zamestnanca, ale splnenie kvalifikačných predpokladov na výkon pedagogickej činnosti pedagogických zamestnancov po nadobudnutí účinnosti zákona č. 317/2009 Z.z. Rovnako § 61 ods. 8 zákona upravovalo podmienky uznania druhej atestácie len pedagogickému zamestnancovi, ktorý do 31.10.2009 vykonal prvú kvalifikačnú skúšku a druhú kvalifikačnú skúšku alebo získal ich náhradu podľa §9 Vyhlášky MŠ SR 41/1996 a mal najmenej 10 rokov pedagogickej praxe, nie odbornému zamestnancovi.

3. Tento výklad podľa súdu prvej inštancie podporujú aj dôkazy predložené zo strany žalovaného o tom, že každý mimo žalobcu, kto bol v rovnakom postavení u žalovaného pred účinnosťou citovaného zákona a bolo mu umožnené vykonať druhú kvalifikačnú skúšku podľa Vyhlášky č. 41/1996 Z. z. bez ohľadu na to, či tak mohlo byť učené alebo nie, musel pre postup do 12-tej platovej triedy vykonať druhú atestáciu po tom, čo mu prvá bola uznaná na základe rigorózneho skúšky už podľa nových predpisov. Na základe takto ustáleného skutkového stavu mal súd prvej inštancie za to, že žaloba nie je dôvodná a o trovách konania strán sporu rozhodol podľa § 255 a nasl. CSP.

4. Proti tomuto rozsudku podal včas odvolanie žalobca, ktorý navrhol rozsudok súdu prvej inštancie zmeniť tak, aby jeho žalobe bolo vyhovené, uplatnil si tiež nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu. Má za to, že súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania nesprávne vyhodnotil výsledky dokazovania, dospel k nesprávnym skutkovým a právnym záverom v otázke, či na žalobcu sa pred nadobudnutím účinnosti zákona č. 317/2009 Z.z. vzťahovala Vyhláška č. 41/1996 Z.z. a v otázke výkladu prechodných ustanovení zákona č. 317/2009 Z.z. Uvádza, že nebolo sporné to, že pred nadobudnutím účinnosti zákona č. 317/2009 Z.z. vtedy platné pre právne predpisy, a to zákon č. 245/2008 Z.z. a Vyhláška č. 41/1996 Z.z. explicitne neobsahovali právnu otázku kategórie odborný zamestnanec. Pozitívne pojmové vymedzenie pedagogického pracovníka bolo obsiahnuté v § 50 ods. 1 a 2 zákona č. 29/1984 Zb. s tým, že osobitnými predpismi, v zmysle ktorých boli za pedagogického pracovníka považovaní aj tí zamestnanci, ktorí vykonávali obdobnú činnosť podľa osobitných predpisov boli Vyhláška č. 41/1996 Z.z., ktorá bola prijatá za platnosti a účinnosti zákona č. 29/1984 Zb. Poukazuje na znenie § 1 písm. a), b) tejto vyhlášky. V čase účinnosti zákona č. 29/1984 Zb. systém školských zariadení, ich členenie a pôsobnosť upravoval zákon č. 279/1993 Z.z., u ktorých tvrdí, že školské zariadenia boli považované za rovnocennú súčasť školskej výchovno-vzdelávacej sústavy. Zákon č. 29/1984 Zb. bol zrušený zákonom č. 245/2008 Z.z., ktorý vo svojich ustanoveniach neprevzal právnu definíciu pedagogických zamestnancov podľa § 50 ods. 1, 2 pôvodného zákona, ale zachováva kontinuitu medzi skoršou a novou právnou úpravou. Poukázal na znenie § 130 a nasl. zákona č. 245/2008 Z.z. Žalobca tak tvrdí, že ako školský psychológ vykonávajúci obdobnú činnosť podľa osobitných predpisov bol podľa skoršej právnej úpravy považovaný za pedagogického zamestnanca, a preto aj podľa Vyhlášky č. 41/1996 Z.z. mohol vykonať II. kvalifikačnú skúšku s obsahom, ktorá spadá do kompetencie školského psychológa v súlade s tematickým okruhom záverečných prác a ústnych skúšok, ktoré vypracovalo Metodicko-pedagogické centrum v Prešove a schválilo Ministerstvo školstva SR. Skutočnosť, že Vyhláška č. 41/1996 Z.z. sa vzťahovala aj na tých zamestnancov, ktorí vykonávali odbornú činnosť podľa osobitných predpisov, možno odvodiť aj z prílohy tejto vyhlášky, konkrétne jej čl. XIII. Za stavu, kedy žiaden zo školských zákonov neupravoval vymedzenie okruhu odborní zamestnanci, právna úprava bola nejednoznačná, pripúšťajúca možnosť rôzneho výkladu a bola obsiahnutá vo viacerých samostatných právnych predpisoch, bez zohľadnenia ich vzájomného prepojenia, nie je možné dospieť k záveru, že spomínaná vyhláška sa na jeho prípad nevzťahovala. Takýto záver vedie k nespravodlivému rozhodnutiu a je v rozpore s čl. 2 ods. 1 CSP. Súd prvej inštancie taktiež podľa jeho názoru nesprávne vyhodnotil prechodné ustanovenia zákona č. 317/2009 Z.z. a v tejto súvislosti poukázal na znenie § 61 ods. 7 a 8, pričom súd prvej inštancie na znenie § 61 ods. 9 tohto zákona neprihliadol a ani ho neposudzoval. V ods. 7 a 8 § 61 mal byť uvedený okrem pedagogického zamestnanca aj odborný zamestnanec tak, ako to určuje ods. 9 citovaného paragrafu, a teda ods. 7, 8 sa podľa názoru žalobcu vzťahujú aj na odborných zamestnancov. Zdôraznil, že neurčitosť prechodných ustanovení tohto zákona nie je možné vykladať v rozpore s účelom prechodného ust. podľa § 61 ods. 1 zákona č. 317/2009 Z.z., nakoľko opačný výklad prechodných ustanovení by vykazoval znaky diskriminácie pre rozpor tohto zákona s Čl. 12 ods. 1 prvá veta a ods. 2 Ústavy SR. Prax u žalovaného, na ktorú poukázal súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí, nemôže byť podkladom pre výklad o nemožnosti aplikácie § 61 ods. 1a ods. 8 zákona č. 317/2009 Z.z. na žalobcu. Skutkové a právne závery súdu prvej inštancie sú tak nesprávne a v zmysle uvádzaných dôvodov navrhol žalobca podanému odvolaniu vyhovieť.

5. Žalovaný navrhol rozsudok súdu prvej inštancie potvrdiť ako vecne správny.

6. Odvolací súd preskúmal napadnutý rozsudok v zmysle zásad vyjadrených v § 379 a nasl. zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len CSP) spolu s konaním, ktoré jeho vydaniu predchádzalo, vec prejednal bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu opodstatnené nie je.

7. Súd prvej v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností bol v danej veci vyvodený aj správny právny záver. Keďže ani v priebehu odvolacieho konania sa na týchto právnych a skutkových zisteniach nič nezmenilo, odvolací súd si osvojil náležité a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia prvoinštančným súdom, na ktoré odkazuje (§ 387 ods. 2 CSP).

8. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nesprávnym právnym posúdením to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd SR II. ÚS 78/05).

9. Podľa § 2 ods. 1, 2 Vyhlášky č. 41/1996 Z.z. o odbornej a pedagogickej spôsobilosti pedagogických zamestnancov platnej do 31.10.2009, odbornou spôsobilosťou sa rozumie súbor odborných vedomostí, zručností a návykov získaných štúdiom na vysokej škole alebo na strednej škole a odborná prax. Pedagogickou spôsobilosťou sa rozumejú vedomosti v oblasti pedagogiky, špeciálnej pedagogiky, liečebnej pedagogiky, psychológie, didaktiky, odborných predmetov, schopností a zručností nevyhnutné na výkon pedagogických činností získaných štúdiom na vysokej škole alebo strednej škole v študijných odboroch učiteľstvo, vychovávateľstvo a pedagogické vedy a v doplňujúcom pedagogickom štúdiu.

10. Podľa § 3 ods. 1, 2 citovanej vyhlášky, pedagogickou praxou sa rozumie priama výchovno-vzdelávacia činnosť v základných školách, špeciálnych školách, stredných školách, špeciálnych stredných školách, špeciálnych výchovných zariadeniach, v základných umeleckých školách, v školských zariadeniach a na vysokých školách. Odbornou praxou sa na účely tejto vyhlášky rozumie práca vykonávaná v príslušnom odbore po dovŕšení 18. roku veku pedagogického zamestnanca.

11. Podľa § 6 ods. 1 citovanej vyhlášky, kvalifikačné skúšky organizujú, vykonávajú a ukončujú metodicko-pedagogické centrá a Štátny pedagogický ústav, riadené ministerstvom a vzdelávacie organizácie iných ústredných orgánov štátnej správy, ktoré zriaďujú školy a vysoké školy.

12. Podľa § 8 ods. 4 citovanej vyhlášky, po absolvovaní druhej kvalifikačnej skúšky získa pedagogický zamestnanec osvedčenie o zvýšení odbornej a pedagogickej spôsobilosti. Absolvovanie druhej kvalifikačnej skúšky zamestnávateľ zohľadní v osobnom príplatku pedagogického zamestnanca.

13. Podľa § 27 ods. 5 zákona č. 317/2009 Z.z. účinného od 1.11.2009, pedagogický zamestnanec a odborný zamestnanec sa zaradí do kariérneho stupňa pedagogický zamestnanec s prvou atestáciou alebo odborný zamestnanec s prvou atestáciou, ak vykonal

- a) prvú atestáciu pre príslušný stupeň požadovaného vzdelania a príslušnú kategóriu pedagogického zamestnanca a odborného zamestnanca, do ktorej je zaradený alebo
- b) druhú atestáciu pre inú kategóriu ako tú, v ktorej je zaradený.

14. Podľa § 27 ods. 6 veta prvá citovaného zákona, do kariérového stupňa pedagogický zamestnanec s druhou atestáciou alebo odborný zamestnanec s druhou atestáciou sa zaradí pedagogický zamestnanec, alebo odborný zamestnanec, ktorý získal najmenej požadované vysokoškolské vzdelanie II. stupňa a vykonal druhú atestáciu pre príslušnú kategóriu, do ktorej je zaradený.

15. Podľa § 61 ods. 1 citovaného zákona, splnenie odbornej spôsobilosti a pedagogickej spôsobilosti pedagogického zamestnanca podľa doterajších predpisov sa považuje za splnenie kvalifikačných predpokladov podľa tohto zákona.

16. Podľa § 61 ods. 7 citovaného zákona, pedagogický zamestnanec, ktorý má najmenej 5 rokov pedagogickej praxe a vykonal prvú kvalifikačnú skúšku alebo získal jej náhradu podľa doterajších predpisov, sa od 1.11.2009 považuje za pedagogického zamestnanca s prvou atestáciou v súlade s § 49 ods. 7.

17. Podľa § 61 ods. 8 citovaného zákona, pedagogický zamestnanec, ktorý má najmenej 10 rokov pedagogickej praxe a vykonal prvú kvalifikačnú skúšku a druhú kvalifikačnú skúšku alebo získal ich náhradu podľa doterajších predpisov, sa od 1.11.2009 považuje za pedagogického zamestnanca s druhou atestáciou v súlade s § 49 ods. 7.

18. Je zrejmé, že v tomto konaní žalobca žiadal doplatiť rozdiel mzdy, konkrétne medzi 11 a 12. platovou triedou z dôvodu, že žalovaný zamestnávateľ mu mal uznať vykonanú druhú kvalifikačnú skúšku, a preto mal byť po účinnosti zákona č. 317/2009 Z.z správne zaradený v 12. platovej triede.

19. Žalobca pôsobí od X.XX.XXXX u žalovaného v pracovnom zaradení školský psychológ. Žalobca je podľa zistení súdu prvej inštancie absolventom W.. Na D. W. absolvoval postgraduálne štúdium v oblasti školská psychológia.

20. Dňa XX.X.XXXX žalobca vykonal druhú kvalifikačnú skúšku na tému „X.“ podľa Vyhlášky č. 41/1996 Z.z. o odbornej a pedagogickej spôsobilosti pedagogických zamestnancov.

21. Rozlišovanie kategórie odborných a pedagogických zamestnancov bolo zadefinované až od účinnosti zákona č. 317/2007 Z.z. (od 1.11.2009) a právna úprava pred jeho účinnosťou, konkrétne Vyhláška č. 41/1996 Z.z., vo svojich ustanoveniach definovala len odbornú a pedagogickú spôsobilosť pedagogických zamestnancov.

22. Po doplnení dokazovania v smere naznačenom v predchádzajúcom uznesení Krajského súdu Prešov č. k. 2CoPr/3/2016 - 141, odvolací súd v zhode so súdom prvej inštancie konštatuje, že Vyhláška č. 41/1996 Z.z. upravujúca okrem iného aj podmienky a predpoklady vykonávania kvalifikačných skúšok (§ 6 a nasl. citovanej vyhlášky) sa vzťahovala len na pedagogických zamestnancov. V tejto súvislosti súd prvej inštancie správne vychádzal z účelu a zmyslu daného predpisu vymedzeného v § 1 v spojení s § 3, ktorý pedagogickú prax vymedzoval ako priamu výchovno-vzdelávaciu činnosť zamestnancov.

23. Opäť v prípade vykonávania príslušných kvalifikačných skúšok (§ 6 a § 7) citovaná pôvodná vyhláška upravovala s tým súvisiaci postup, ktorý sa týkal len pedagogických zamestnancov s pedagogickou praxou a vykonávajúcich už spomínanú priamu výchovno-vzdelávaciu činnosť.

24. Ust. § 61 ods. 1 v spojení s ods. 7 a 8 zákona č. 317/2009 Z.z. nepochybne rieši problematiku splnenia kvalifikačných predpokladov odbornej a pedagogickej spôsobilosti pedagogických zamestnancov a uznávania prvej a druhej kvalifikačnej skúšky pedagogických zamestnancov s tým, že v podobnom kontexte je potrebné vykladať aj znenie § 61 ods. 9 tejto vyhlášky. Týmto záverom napokon zodpovedajú aj obe vyjadrenia Ministerstva školstva SR zabezpečené v konaní súdom prvej inštancie (č.l. 59, 149 spisu).

25. Súd prvej inštancie v tejto súvislosti zároveň správne poukázal aj na rozdiely existujúce medzi školským psychológom (pracovné zaradenie žalobcu) a pedagógom, ktorý bol pred účinnosťou zákona č. 317/1992 Zb. zaradený v 10. platovej triede a pre zaradenie do vyššej 12. platovej triedy musel (na rozdiel od pracovnej pozície školského psychológa) vykonať prvú a druhú kvalifikačnú skúšku. Aj v kontexte tohto, rozdielného platového zaradenia školských psychológov a pedagógov vykonávajúcich priamu výchovno-vzdelávaciu činnosť je potrebné vykladať už uvádzané ustanovenia Vyhlášky č. 41/1996 Z.z., za účinnosti ktorých žalobca vykonal druhú kvalifikačnú skúšku, avšak nie v pracovnom zaradení pedagóga a následne prechodné ustanovenia § 61 a nasl. zákona č. 317/2009 Z.z.

26. Súd prvej inštancie po dôslednej analýze uvádzaných právnych predpisov správne uzavrel, že medzi pedagogických zamestnancov, ktorí vykonaním prvej a druhej kvalifikačnej skúšky do účinnosti zákona č. 317/2009 Z.z. boli zaradení do vyšších platových tried, nepatrí školský psychológ a vo vzťahu k danému

nároku tak nemožno aplikovať ust. § 61 a nasl. zákona č. 317/2009 Z.z. Za tejto situácie odvolací súd rozsudok vo výroku o zamietnutí žaloby potvrdil ako vecne správny postupom podľa § 387 CSP.

27. Pokiaľ ide o výrok o trovách konania strán sporu, je potrebné vo všeobecnosti uviesť, že pri rozhodovaní o náhrade trov konania strán platí zásada zodpovednosti za výsledok a zásada zodpovednosti za zavinenie a náhodu, a teda ust. § 255 a nasl. CSP. Keďže povinnosť nahradíť trovy konania sa môže v tom-ktorom konkrétnom prípade javiť ako neprimeraná tvrdoš, ust. § 257 CSP umožňuje súdu, aby vo výnimočných prípadoch z dôvodov hodných zvláštneho zreteľa strane, ktorá by inak mala právo na náhradu trov konania túto náhradu celkom alebo sčasti nepriznal. Úvaha súdu o tom, či ide o výnimočný prípad a či sú tu dôvody zvláštneho zreteľa, musí vychádzať z posúdenia všetkých okolností konkrétnej veci, prihliadne sa tiež k majetkovým, sociálnym, osobným a ďalším pomerom strán sporu, keďže je potrebné vziať zreteľ nielen na pomery toho, kto by mal nahradíť trovy konania, ale musí sa uvážiť aj to, ako by sa takéto rozhodnutie dotklo majetkových pomerov oprávnenej strany, k okolnostiam, ktoré viedli k uplatneniu nároku a pod.

28. Dôvody hodné osobitného zreteľa ani výnimočné okolnosti zákon bližšie nedefinuje, ale výklad ponecháva na súdnu prax. K dôvodom hodným osobitného zreteľa možno zahrnúť neprimeranú tvrdoš, podiel oboch strán na vzniku a priebehu sporu, povahu a okolnosti sporu, zložitosť doposiaľ neriešenej právnej problematiky, zložitosť prípadov výkladu medzinárodnej zmluvy, osobitné pomery strany sporu, či nízky príjem.

29. Odvolací súd preskúmal a zväžil okolnosti prejednávanej veci a dospel k záveru o potrebe aplikácie ust. § 257 CSP pri rozhodovaní o trovách konania strán sporu. Ako dôvod hodný osobitného zreteľa zohľadnil charakter prejednávanej právnej veci, vo vzťahu ktorej sa žalobca ako zamestnanec od zamestnávateľa domáhal mzdových nárokov a rozhodnutie vo veci samej nepochybne súviselo aj s doposiaľ málo riešenou právnou problematikou. Na druhej strane, pokiaľ ide o žalovaného, jeho majetková sféra nebude použitím tohto výnimočného zákonného ustanovenia výrazne dotknutá. Všetky vyššie uvedené skutočnosti v súhrne preto umožňujú prijatie záveru o existencii dôvodov hodných osobitného zreteľa a aplikáciu výnimočného ust. § 257. Odvolací súd preto rozsudok vo výroku o trovách konania vzhľadom na uvedené zmenil tak, že stranám sporu náhradu trov prvoinštančného konania nepriznal (§ 388 CSP).

30. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 257 CSP, keď vyššie uvedené dôvody hodné osobitného zreteľa zohľadnil odvolací súd aj pri rozhodovaní o trovách tohto štádia konania.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods.2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).